

24.	P	Vietnamski mučenci	Otoče	17.30	ZAČETEK TEDNA KARITAS †† Barico Šmiter in mamó Barico
25.	T	Katarina Sinajska, dev.	Kamna Gorica	17.30	† Marijo Šimenc, dar Krtovi
26.	S	Valerijan Oglejski, škof	Celje	20.00	maše v fari ne bo KONCERT KLIC DOBROTE
27.	Č	Virgil in Modest, škofa			maše v fari ne bo
28.	P	Katarina Labure, redovnica <i>VABLJENI!</i>	Kamna Gorica Breznica	17.30 19.00	po namenu srečanje za starše birmancev
29.	S	Saturnin, muč.	Dobrava	17.00	†† Jakoba in Katarino Praprotnik, nabirka za Karitas
30.	N	1. ADVENTNA - NEDELJA KARITAS	Kamna Gorica	8.00	za farane NABIRKA ZA KARITAS blagoslov adventnih vencev
1.	P	Eligij, škof	Otoče	17.30	za †† sorodnike in znance, katerih grobov nismo obiskali
2.	T	Natalija, mučenka	Kamna Gorica	17.30	† Marijo Iskra
3.	S	Frančišek Ksaverij, red.			maše v fari ne bo
4.	Č	Barbara, mučenka			maše v fari ne bo
5.	P	Savo, opat	Dobrava	17.30	po namenu
6.	S	Nikolaj, škof	Dobrava	17.00	†† Olgo in Jožeta Guzej
7.	N	2. ADVENTNA NEDELJA	Kamna Gorica	8.00	† Jano Kunčič, obl.
PRIPOROČAM SE ZA MAŠNE NAMENE.					

VABLJENI, da se udeležite zakonodajnega referenduma in glasujete PROTI.
V petek 28. 11. bo ob 19h na Breznici dekanjsko srečanje za starše birmancev.
Nagovorila vas bo dr. Polona Vesel Mušič, ki se že vrsto let posveča pastoralni birmancev v Sloveniji in je o njej izdala že veliko knjig. STARŠI VABLJENI!

Izdala župnija Kamna Gorica. Odgovarja: Marko Avsenik, žup. upravitelj.
 El. naslov: marko.avsenik@rkc.si Telefon: 041 614 964

ŽUPNIJSKI LIST

ŽUPNIJE KAMNA GORICA

Letnik 3. Št. 26. (od 23. 11. do 7. 12. 2025)

P. Ivan Platovnjak: PREZRTI ČAS

Po čem hrepenimo, ko se življenje nagiba h koncu? (1)

Ko se življenje začne umikati in čas postaja neizbežno omejen, se v nas prebujajo najgloblja hrepenenja. Tista, ki niso več vezana na dosežke, besede, uspehe ali rešitve. Tista, ki nimajo več oprijemališča v zunanosti, ampak izvirajo iz srca. Ne gre več za to, kaj vse bi še lahko dosegli temveč za to, kar je bistveno. Kar ostane, ko odpade vse, kar je minljivo.

HREPENIMO PO BLIŽINI

Kar najbolj potrebujemo, po čemer najbolj hrepenimo, je bližina. Da je nekdo z nami. Da nas ne zapusti. Da ne odide takrat, ko nas je najbolj strah in najbolj boli.

Ne moremo vedno povedati, kaj čutimo. Včasih smo pretrujeni. Včasih nas telo ne uboga več. Včasih niti sami ne vemo, kaj bi rekli. A vseeno čutimo. Hrepenimo po tem, da nekdo sedi ob naši postelji. Da vemo, da nismo sami. Vse drugo lahko odpade. Bližina pa ostane kot nekaj najbolj človeškega, najbolj tolažilnega, najsvetejšega.

Ko ne zmoremo več hoditi, nam pomeni vse, da je z nami nekdo, ki nas ljubi in spoštuje. Nekdo, ki mu nismo breme. Njegova navzočnost nam vrača občutek varnosti. Njegova hoja po prostoru, njegovo dihanje, njegov dotik nam govori, da še pripadamo. Pomirja nas, ko nas prime za roko. Ko je z nami tudi ponoči. Njegova navzočnost je kot svetloba v temi. Kot tih spomin na dom, ki ga puščamo za seboj.

Jožica pravi, da je tako bližino doživel njen mož, ko ni mogel več vstati s postelje: »Ko ni mogel več hoditi, mu je veliko pomenilo, da sem bila z njim, da sem bila v istem prostoru, da je slišal mojo hojo, čutil mojo prisotnost. Zelo mu je pomagalo, da sem ga držala za roko, pomirilo ga je... Tudi ponoči je pogosto želel, da sem ob njem.«

Bližina ni samo navzočnost telesa. Je odnos. Je povezanost. Je zbranost. Je pripravljenost, da ostajamo, tudi ko ne moremo ničesar več rešiti. Ko ob koncu ne potrebujemo več rešitev, potrebujemo spoštljivo sočutje. Pogled, ki ne beži. Roko, ki ostaja.

Tudi v zadnjih urah življenja, ko besede utihnejo, nas lahko pogledi, kretnje, obraz, mimika in molk še vedno povezujejo. Takrat majhne stvari govorijo največ: vlaženje čela, požirek vode, rahlo hlajenje prsnega koša, sedenje ob postelji.

Marijana pravi: »Vedela sem, da si mož želi bližine, da ga je strah samote. Tako nama je bilo dano, da sem bila v zadnjih urah življenja ob njem... z besedo, molitvijo, kretnjo, mimiko, z očmi mi je pokazal, kaj potrebuje.«

Včasih si niti ne upamo več izraziti hrepenenja po bližini. Bojimo se, da bomo bližnje obtežili. Da bomo komu v napoto. In vendar naše telo govori namesto nas. Oči iščejo pogled. Dlan išče dlan. Srce išče navzočnost.

Ana, ki je spremljala številne bolnike, pove: »*Mnogi pacienti so želeli samo bližino: 'Samo bodite tu, da ne bom sam.' Drugi so s pogledi izražali hrepenenje po dotiku, in ko se je zgodil, so se umirili. Recimo moja tašča – ko je slišala moj glas, se je čisto umirila.*«

Bližina ima različne obraze. Včasih se ne izraža v globokih duhovnih pogovorih, ampak v preprostosti skupnega trenutka, v toplini znanih obrazov, v vsakdanjih besedah, ki pomirjajo.

Jure pripoveduje o svoji ženi: »*Želela je biti le obkrožena z ljudmi, ki jih ima rada, se pogovarjati z njimi o vsakdanjih stvareh. Globokih tem z bližnjimi ni veliko odpirala.*«

Tudi takšna bližina ima moč. Ničesar ne zahteva. Je preprosto tam. In prav zato nas drži skupaj.

Vendar se tudi mi, ki hrepenimo po bližini, včasih oddaljimo. Včasih nas vse moti: vsaka prisotnost, vsak dotik, vsaka beseda. Z jezikanjem, tišino ali celo jezo se branimo prav tistega, kar si najbolj želimo. Ne zato, ker tega ne bi potrebovali, ampak ker nas bolečina, strah ali nemoč preplavijo do te mere, da ne vidimo več drugega kot svojo bolečino.

Včasih smo tudi zahtevni. Ne razumemo, da tisti, ki so ob nas, prav tako potrebujejo oddih. Da imajo svoje obveznosti, svojo utrujenost, svoje meje. Morda smo jezni, ker nas niso dovolj pogosto obiskali. Morda se razjezimo, ker niso ves čas ob nas. A v ozadju teh občutkov se pogosto skriva prav hrepenenje po tem, da bi bili varni, videni, ljubljeni, in morda tudi strah, da bomo zapuščeni ali pa enostavno težko prenašamo bolečine, ki se ne končajo.

Tudi to je del resnice. Prav zato je bližina tako dragocena: ker je dar. Ne samoumeven, ne vedno popoln. A dar, ki nas doseže, tudi ko se ne zavedamo njegove dragocenosti in zanj nismo hvaležni.

Anica je nekoč doživela ganljiv trenutek s svojim možem: »*Ko se od utrujenosti niti prav vzravhati nesem mogla, je mož dejal: 'Vem, da ne moreš več. Sem zelo naporen. Pa saj bo kmalu bolje.'*« Tudi to je bližina. Vse je povedal v nekaj besedah: da jo vidi, da jo razume in da jo ljubi. In dal ji je moč, da je ostala.

Ko nas nekdo vidi in ostane, tudi v naši nerazpoloženosti, bolečini ali molku, je to milost bližine, ki zdravi bolj kot besede.

HREPENIMO PO SLIŠANOSTI

Ko se bližamo koncu, pogosto iščemo poslušalca. Ne potrebujemo rešitev, temveč nekoga, ki nas resnično sliši. Ki sliši, kar izgovorimo in tudi kar zamolčimo. Nekoga, ki spoštljivo sprejme naše besede. Ki nas ne pomiri z razlago, ampak s tem, da nas vzame zares. Hrepenimo po tem, da bi bilo, kar rečemo, slišano in ne preslišano, zmanjšano ali prezrto. Tudi če ne govorimo veliko, tudi če smo včasih negotovi, raztreseni ali nenavadni v svojih prošnjah, si želimo, da bi nas kdo slišal do konca. Ne samo do polovice. Da bi nekdo prisluhnil našim željam, našim bolečinam, našemu molku kot nečemu resničnemu,

vrednemu spoštovanju.

Anica pripoveduje o možu, ki je vedel, da umira in je v zadnjih dneh znova in znova izrekel isto prošnjo: »*Zelo dobro se je zavedal, da so mu dnevi štetí, saj je njegov brat pred tem umrl za isto vrsto raka. Ko je bil zadnje tedne v bolnici, je bila vsakodnevna prošnja: 'Vzemi me domov, doma bi rad umrl.'*«

Ko tako govorimo, ne govorimo samo o kraju. Govorimo o dostojanstvu, povezanosti in domu – ne kot stavbi, ampak kot kraju pripadnosti. Ne verjamemo več v ozdravljenje, a verjamemo v to, da nekdo sliši našo prošnjo in nam vsaj malo približa, kar si želimo... Tudi ko izrazimo želje, ki se zdijo skoraj nemogoče, si ne želimo, da nas kdo prepričuje o nasprotnem. Želimo si, da nas nekdo sliši in če je le mogoče, poskusi razumeti. Ne iščemo vedno, da se naše želje izpolnijo, a želimo, da jih nekdo jemlje zares. Da nas ne pomirja s stavki: »To ni mogoče.« Raje s tihim: »Razumem, da si to želiš.«

Ana pripoveduje o svojem možu, ki je želel še zadnjič izpolniti svojo željo – vožnjo z motorjem na Ohrid: »*Moj mož je bil motorist, a ne klasičen. Imel je veliko željo, da bi še enkrat odšel na Ohrid. Bil je 20 dni pred smrtjo. Zdravstveno stanje je bilo tako slabo, da ni bilo nobene možnosti, da bi to lahko izpeljal. A on je postavil mejnik: če to noč ne bom imel bolečin, greva. Bog mu je dal noč brez bolečin, meni pa moč za pot. Dva dni sva vozila tja. Tam so bile težave, a zadnjo noč mu je zadnja injekcija prišla. Molila sem: 'Gospod, daj, da prideva domov, potem pa naj se zgodi tvoja volja.' In res – še dva dneva brez težav, potem so se takoj po prihodu domov začele hude težave. Odpeljala sem ga v bolnišnico, od tam se ni več vrnil. A želja mu je bila uslišana.*«

Tudi ko so naše prošnje skrite v nerazumljivih stavkih, tudi ko rečemo nekaj nenavadnega, v sebi nosimo klic po slišanosti. Mojca govori o očetu, ki je vedel, da umira: »*Do konca ga ni zapustila volja do življenja. Kljub bolečinam me je ob zadnjem obisku prosil, naj ga peljem v bolnico, ker bo umrl. Četudi je bil stavek nenavaden, sem čutila, da mi je izkazal posebno zaupanje. Zdelo se mi je, da mi daje čast, da mu bom prav jaz lahko pomagala. V tistem trenutku sem čutila posebno povezanost.*«

Spomnil se, kako je moj oče znova dobil tako hudo vnetje, ki ga nismo več mogli zdraviti z običajnimi antibiotiki. Saj jih je pred tem dobil že štirikrat. Sprejet je bil na urgenci in so mu dali infuzijo z antibiotiki, takoj se je počutil bolje. Vprašal sem ga, ali hoče ostati ali oditi, pa mi je rekel, da želi ostati, a že drugi dan je hotel domov. Ko sem ga vprašal zakaj, je rekel: »*MI ne dovolijo iti na veliko potrebo. V plenico ne bom kakal. Raje umrem.*« To me je zadelo. Bil sem razpet med razumnostjo in spoštovanjem. Vprašal sem se: Ali ga res smem peljati domov, če v bolnici dobi pomoč, doma pa je vprašanje, ali bo preživel? Čeprav sem se glede odhoda domov posvetoval z nekaterimi zdravniki in so mi vsi odsvetovali, sem vseeno rekel odgovornemu zdravniku, da bo oče šel domov: »*Takšna je njegova volja. Ne želim ga na silo držati v bolnici.*« Zdravnik je razumel. In ko smo ga pripeljali v Vincencijev dom, kjer je bil skupaj z ženo, me je takoj prosil: »*Pelji me na stranišče.*« Po opravljeni potrebi kot človek, kot oseba z dostojanstvom, je bil neizmerno srečen. Njegov obraz je kar sijal, saj se je izpolnila njegova želja. Hvala Bogu, da so potem počasi prišli običajni antibiotiki in je okreval... (se nadaljuje)